

Облечена в хубава носия откъм кюстендилско, чиста, бяла, като току-що поникнала гъба, тя се държеше свободно, усмихваше се, и хората стоеха около нея прави и смирени, като пред околийски началник.

Когато Звезда излезе от кръчмата, всички насядаха и мълчаха половин час. Янко само току слизаше в мазето, току се качваше при тезгяха, сипваше нещо, разливаше, преливаше и никого не поглеждаше.

Най-последно, някой си там в кюшето въздъхна и рече:

— Виждате ли хората, какви жени имат, а нашите — вълци миризливи. . .

— Пустия му Ноно, — обади се друг, — иди му се надявай.

В селото огрея някакво ново слънце. Мъжете се преродиха — срещат ги стегнати, избръснати, наперчени. Взеха да се чуват весели смехове. Жените си опариха ризите, обуха чорапи, омиха си косите. На добро почна цяло село да излиза. Там дохождаше и Звезда. Цигуларят Деня, който от години не свиреше, нагласи цигулката, събра другарите и раздвижи момите и момците.

Янко, кметът, всеки ден ще се качи на коня и хайде покрай Нонови, хваща пътя през полето. Като види Ноно в двора, спира се на приказки. Излиза и Звезда Ноновица. . . А ко-